

καφές καὶ τὸ τέϊον καταναλίσκονται εἰς συμπάσας τὰς χώρας. Ὁ καπνὸς καὶ ὁ ταμβάκος εἰσὶ σήμερον γενικῶς παρ' ἅπασι γνωστοί, ὥς εἰ ἡ ἀνακάλυψις αὐτῶν ἀνήρχετο εἰς τὰς πρώτας περιόδους τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας. Εἰς τρόπον ὥστε δύναται τις εἰπεῖν ὅτι μετὰ τὴν ἀνάγκην τῆς καταστροφῆς τῶν ὁμοίων του, ἡ μάλλον ἐπείγουσα τοῦ ἀνθρώπου ἀνάγκη ἐστὶν ὁ διερεθισμὸς αὐτοῦ.

(Ἐπεταὶ τὸ τέλος.)

II.

ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΜΟΥ.

Ἐπιτάφιος ἐπιγραφή.

Ἐν τῷ νεκροταφείῳ μονῆς, ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχει ἐπιτάφιος λίθος, μὴ φέρουσα οὔτε χρονολογίαν, οὔτε σύμβολον, οὔτε ῥητόν. Μόνη ἡ λέξις *Miserrimus* — δυστυχέστατος — ἀναγινώσκεται ἐπ' αὐτῆς.

Ὁ Σατωβριάνδ, ἀναφέρων αὐτήν, ἐρωτᾷ: «Ὁ ἄγνωστος αὐτός, ὁ δυστυχέστατος αὐτός ἀνώνυμος, μήπως εἶναι ἡ μεγαλοφυΐα;»

Ἡ εὐτυχία εἶναι κήλυξ, τὴν ἀποίαν πρέπει νὰ κενώνωμεν ἡσύχως καὶ βραδέως, ἵνα μὴ ταράζωμεν τὴν ὑποστάθμην, ἥτις ἐνυπάρχει ἐν τῷ πυθμένι.

Ὁ Φάρος καὶ ἡ Νύξ.

Ἡ νύξ ἔλεγεν εἰς τὸν φάρον:

— Εἰς τί εἶσαι χρήσιμος σύ; Ἴδὲ, ἡ θάλασσα εἶναι γαλήνιος, οὐδεὶς κίνδυνος ἀπειλεῖ τὸ πλοῖον. Ὁ πρωρεὺς κοιμᾶται.

Ὁ Φάρος ἀπεκρίθη:

— Ὁ πρωρεὺς εἶναι ἐλεύθερος νὰ κοιμᾶται ἢ ν' ἀγρυπνῇ. Τὸ καθήκον, ἐμοῦ, εἶναι νὰ τῷ δεικνύω κατὰ πᾶσαν ὥραν τὰς ὑφάλους καὶ τὸν λιμένα ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Οὕτως ἡ ἀλήθεια λάμπει μετὰ λαμπρότητος αἰωνίας ὑπεράνω ἡμῶν. Ἄν κλείωμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἂν ἀποπλανώμεθα, ἃς αἰτιώμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς μόνον.

Σταγόνες βροχῆς.

Τὸ ῥόδον ὕπερ ἡ Μαρία ἔδρεψε διὰ τὴν Ἀννα ἦτο ὕγρον ὑπὸ τῆς καταιγίδος· αἱ σταγόνες τῆς βροχῆς ἐπλήρουν τὸ ἄνθος καὶ ἔκαμνον νὰ κλίνη ἡ χαρίεσσα αὐτοῦ κεφαλή.

Τὰ παίζοντα φύλλα ἐφαίνοντο κλαίοντα τὸν καυλὸν ἐξ οὗ τὸ ῥόδον εἶχεν ἀποκοπῇ καὶ τὸ δενδρύλλιον ἐν ᾧ ἐγεννήθη.

Τὸ ἥρπασα βιαίως, εἰ καὶ ὄλον κάθυγρον, καὶ ἐν τῇ ἀποτόμῳ ταύτῃ σπουδῇ μου, ἀλλοίμονον! ἀπεφυλλίσθη καὶ ἐκάλυψε τὴν γῆν μὲ τὰ λείψανά του.

Καὶ ἐσκέφθη: — Ποσάκις οἱ ἄνθρωποι προσηνέχθησαν οὕτω πρὸς τὰς καρδίας, τὰς καμφοθείσας ἤδη ὑπὸ τὸ βάρος τῆς θλίψεως! Ἐὰν ἡγγίζον ὀλιγώτερον τραχέως τὸ χάριεν τοῦτο ῥόδον, ἠδύνατο νὰ λάμπῃ ἐτι στιγμὰς τινάς.

Ὁμοίως, σπογγίζοντες εὐλαβῶς τὸ διαφυγόν τὰς βλεφαρίδας δάκρυ, δυνάμεθα νὰ τὸ ἴδωμεν ἀκόμη ἀκολουθούμενον ὑπὸ μειδιάματος.

COWPER.

Ἡ δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου.

Ἐν ἀρχῇ μόνος ὁ Θεὸς ὑπῆρχε· καὶ ὁ Θεὸς ὕπνωττε καὶ ὠνειρεύετο, ὁ δὲ ὕπνος αὐτοῦ διήρκεσεν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας. Ἐπὶ τέλους ἦλθεν ὁ καιρὸς καὶ ἐν ᾧ φεῖλε νὰ ἐγερθῇ. Ἐξηγέρθη τοῦ ὕπνου καὶ ἤρχισε νὰ θεωρῇ περὶ ἑαυτὸν, καὶ πανταχοῦ ὅπου ἐθεώρει ἐδημιουργεῖτο ἀσὴρ. Ὁ Θεὸς ἐξεπλάγη, ἡγέρθη καὶ ἐπορεύθη νὰ ἴδῃ τὸ ἔργον τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ. Ἐβάδισεν ἐπὶ μακρὸν χωρὶς νὰ συναντήσῃ οὐδαμοῦ οὔτε ὄριον, οὔτε τέρμα. Τέλος ἀφίχθη ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἦτο κατάκοπος· ὁ ἰδρὼς ἔρρεε τοῦ μετώπου του. Μία σταγὼν τοῦ ἰδρώτος τούτου ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνεψυχώθη, καὶ αὕτη ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος κατέρχεται λοιπὸν ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπλάσθη ὅπως ζῇ ἐν τῇ χαρᾷ· ἐγεννήθη ἐκ τοῦ ἰδρώτος, καὶ ἀπὸ τῆς γενέσεώς του προωρίσθη διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ τὸν ἰδρῶτα.

ΣΑΛΒΟΝΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

Ἡ σιωπηλὴ νεότης κυοφορεῖ τὴν ὑπου-
λότητα καὶ τὸ ἔγκλημα, τὴν ἀνανδρείαν
καὶ τὴν φθίσιν. Τὰ λιμνάζοντα ὕδατα σή-
πονται. Ἡ ἀληθὴς νεότης παίζει, ἄδει θο-
ρυβεῖ· ἔχει τὸν ἐνθουσιασμόν εἰς τὴν ψυ-
χὴν αὐτῆς, ἔχει τὸν κεραυνὸν εἰς τὸ βλέμ-
μα. Ἀλλοίμονον εἰς τὸν ἐνιαυτὸν ἐκείνον
ὅστις δὲν ἔχει ἀνθημετὰ τὸ ἔαρ, ὅστις ἔχει
χιόνας κατὰ τὸ θέρος.

Ὁ κόσμος οὗτος κατοικεῖται ὑπὸ μεγα-
λοφροσύνης, ἥτις ἔρπει ἐνώπιον τῶν ὑλικῶν
ἀναγκῶν.

Οἰαδήποτε ἐδύνη ὅταν φέρῃ πρὸς τὸν
θάνατον εἶναι σεβαστὴ.

Σήμερον ἀληθῶς ὁ βίος εἶναι κωμωδία
καθ' ἣν ἕκαστος ἐκλαμβάνει ὡς σπουδαῖον
τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον παίζει· καὶ διὰ
τοῦτο δὲν γελά.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

* *

Οἱ ἀκηδεῖς.

Οἱ ἀκηδεῖς δὲν δύνανται νὰ ταχθῶσι
μετὰ τῶν ζώντων· εἶναι εἰδός τι νεκρῶν
τοὺς ὁποῖους δὲν δυνάμεθα νὰ θάψωμεν.

W. TEMPLE.

* *

ΔΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΚΥΡΙΟΣ

τ ε μ ά χ ι ο ν .

ὑπὸ

ERNEST. LEGOUVÉ.

Ἡ σκηνὴ κατὰ τὴν καταστροφὴν τῆς Πομ-
πηίας ἐν τινὶ δώματι (atrium) ἡμίπεπτωκότε.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἄρον με ἐπὶ τὴν βράχιν, ὦ δοῦλος μου·
τὸ θέλω· καὶ φέρε με μακρὰν τῶν ἐρειπίων
τούτων.

Ο ΔΟΥΛΟΣ (ψυχρῶς)

Δὲν δύναμαι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Δὲν δύνασαι! καὶ ἀπὸ πότε, εὐτελὴς
δοῦλος, ὁμιλῶν πρὸς τὸν κύριόν σου, γνω-
ρίζεις σὺ τὴν λέξιν αὐτήν; Ὅτε ἐγὼ, προ-
δότα, διατάττω, πάντοτε νὰ δύνασαι
ὀφείλεις.

Ο ΔΟΥΛΟΣ (γαλήνιος καὶ ἀμέριμνος)

Ἐν τούτοις, δὲν δύναμαι· καὶ οὐδεὶς ἡ-
μῶν ἐντεῦθεν θὰ ἐξέλθῃ... (ὁ κύριος προσ-
παθεῖ νὰ πηδήσῃ ἔξω) ὦ! εἰς μάτην προσ-
παθεῖς! Ὑπὸ τοὺς σκοτεινοὺς αὐτοὺς ἐδῶ
θόλους, δεσμεύει τὸ ἡφαίστιον ἡμᾶς, τῶν
ἐρειπίων μέσῳ καὶ μέχρις οὗ, μετ' οὐ πολὺ,
ὑπὸ τὰ καταρρέοντα ταῦτα τεῖχη ἐνθά-
φει τέλος τὰ συντετριμμένα ἡμῶν μέλη!
Δὲν εἶναι λοιπὸν δοῦλοι ἐδῶ πλέον καὶ κύ-
ριοι, ἀλλὰ γενναῖοι μόνον ἢ δειλοὶ, ὅτι
περὶ θανάτου πρόκειται!

Ο ΚΥΡΙΟΣ (μετὰ τρόμου)

Ὅχι... ὦ, δὲν θὰ ἀποθάνωμεν· ὅχι,
τοῦτο δὲν εἶναι δυνατόν.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Καὶ ὅμως, δὲν θὰ βραδύνη ἡ στιγμή!
Σήμερον ἴσως... μετὰ μικρὸν... εἰς μίαν
ᾠραν θνήσκουμεν... Ὁ δὲ κόσμος μεθ' ἡμᾶς
δὲν θὰ ἦναι ἥττον κόσμος.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σῶσόν με τοῦ τόπου τούτου... ἐλθέ...
βίγναι μου τὸ σῶμα καὶ πτήσσει... ἐλθέ...
θὰ σὲ ἐλευθερώσω.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Μὲ ἀπελευθερώνει τὸ ἡφαίστιον.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἀπαντα δίδωμί σοι τὸν πλοῦτόν μου,
καὶ ἐπὶ τούτου τὸν λόγον μου ἐπόμενυμι.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ὁ Χάρων ἓνα ὄβολόν θὰ λάβῃ μόνον ὡς
πορθμεῖα.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σῶσόν με, ὦ Τούλλιος, σῶσόν με...
προστάτης θὰ σοὶ ἦμαι τοῦ λοιποῦ.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Σιωπὴ! μὲ ταπεινώνεις ἐξευτελίζων οὕτω
σεαυτόν. Μὴ λησμονῇς ὁποῖον φέρεις ὄνομα,
καί, ἐπειδὴ νὰ ἀποθάνῃς πρέπει, ὡς ἀνὴρ
ἀπόθανε λοιπόν.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἀπόλλυμαι!

Ο ΔΟΥΛΟΣ (κατ' ἰδίαν)

Πόσον εἶναι εὐτελής ὁ δειλὸς ἄνθρωπος!

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἀλλὰ σὺ, πῶς νὰ μὴ φρίσσης δύνασαι;
Πῶς τὸ μέτωπόν σου μένει ἱλαρὸν καὶ
ἀπαιθής; ἡ καρδίᾳ σου ἐνώπιον τοῦ θανάτου,
καὶ θανάτου οὕτω φρικώδους;

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ἐσυνείθισα!... Τῶν δυστυχῶν ἡμῶν,
οἵτινες, προωρισμένοι χωρὶς στιγμὴν ἀνα-
ψυχῆς εἰς τοὺς φρικωδεστέρους πόνους, ἀ-
ποθνήσκουμεν τὰς ἡμέρας πάσας ἡμῶν καὶ
δι' ἔλου τοῦ βίου, ἡ ψυχὴ εἰθισμένη εἰς
τὴν φρίκην τοῦ θανάτου δέχεται αὐτὸν ἐρ-
χόμενον ὡς φίλιον αὐτῇ ξένον, ἄνευ ἐκ-
πλήξεως καὶ ἄνευ φόβου, ... ὡς ἡ γυμνὴ
ἡμῶν ῥάχις δέχεται τὰς μαστιγώσεις δι'
ἧν αἱ φιλόπονοι ὑμῶν χεῖρες, κύριε, βα-
θύτατα ἐκάστην πρωΐαν τοὺς αἰμοσταγεῖς
ἡμῶν ὤμους διορύττουσι.

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Σὲ ἱκετεύω, ὦ Τούλλιος, σὲ ἱκετεύω ἄ-
κουον!... Γνωρίζεις σὺ πόσην ἐγὼ ἔσχον
πρὸς σὲ ἀγάπην πάντοτε. Πάντοτε τοῦ
βάρους τῶν πεδῶν σου σὲ ἐκούφίζον... καὶ
ὕπὲρ πάντας σὲ ἠγάπησα τοὺς δούλους μου.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ναί, κύριε, τόσον πολὺ σοὶ ἤμην προ-
σφιλῆς, ὥστε καὶ δις εἰς τὴν παλαίστραν
μ' ἔρριψας ὅπως ἀγωνισθῶ, καὶ τῶν λεόν-
των οἱ ὀξεῖς ὀδόντες, τῶν ἄρκτων καὶ τῶν
τίγρεων ἐπὶ τῶν ἐσχισμένων μου πλευρῶν
βαθύτατα ἐχάραξαν τὴν τρυφερότητά σου!..
Καὶ ὅμως, ἂν ἡδυνάμην ἐσωζόν καὶ πάλιν
τὰς ἡμέρας σου. Ἀλλὰ δὲν δύναμαι. Οὕτως
ἄς παύσωσιν οἱ λόγοι. Καλύπτου μὲ τὸν
μανδύαν σου καὶ κατακλίνου χαμαί. Ἐκεῖ
δὲ, γαλήνιος καὶ εὐσταθής, ἀπεκδέχου τὸν
κεραυνόν...

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Μέγιστε Θεέ, Θεέ φοβερέ, σῶσόν με, ὦ
Ζεῦ παντοδύναμε!

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ἀ! ἀλλὰ τόση δειλία μὲ παροργίζει,

καὶ εἰς λύσσαν μεταβάλλει τέλος τὴν κα-
ταφρόνησίν μου ἄθλιε!.. Σὺ, μὲ ἀναλλοίω-
τον εἶδες ὄψιν, μυριάδας αἰχμαλώτων νὰ
ἀπολεσθῶσι πᾶσαι ἐν τῷ μέσῳ τῶν βα-
σάνων, καὶ ὅτε ἡ ὥρα καὶ σοῦ ἐπέστη,
δὲν δύνασαι νὰ ἀποθάνης! Δις ἐμὲ εἰς τὰ
ἄγρια ἔρριψες ἤδη θηρία... Ἦλθεν ἡ
σειρά σου ἰδῶμεν πῶς θὰ παρασταθῇ!
Δὲν ἀκούεις πῶς μυκᾶται, ὦ ἐπιθανῆς δοῦ-
λος, ὡς τίγρις μαινομένη, τὸ ἐξωργισμένον
ἡφαίστιον; τοῦ Βεζουβίου ἔθραυσε τὰς πέ-
δας τοῦ ὁ λέων καὶ τρέχει, σείων φλογε-
ρὰν τὴν ἀπὸ λάβαν χαίτην του! Ἐρχεται,
ἐκ τοῦ πυρίνου στόματος αὐτοῦ ἐμῶν τὴν
φλόγα καὶ τὸν θάνατον!... Λαβὲ τὸ
ξίφος καὶ ἐμπρός, ὦ μονομάχος, εἰς τὴν
παλαίστραν εἰσελθε!

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, ὕψιστοι θεοί! κα-
τέρρευσεν ὁ τοῖχος, καὶ ὅλον μου τὸ αἷμα
ἀναπηδᾷ κατὰ κρουνοὺς καὶ ῥέει ἐκ τοῦ
ἡμιηνεωγμένου μου μετώπου.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Οὕτως ὑπὸ τοῦ λέοντος ὁμοίως τὸν ὀ-
δόντα αἰμόσταζε τὸ σῶμά μου ἄλλὰ, κω-
φὸς σὺ εἰς τὸ μαρτύριον ἐμοῦ, ἐμειδία τὸ
στόμα σου, καὶ νὰ γελῶ μ' ἐβίαζες. Ἐ-
κραζες δὲ «θάρρος, ὦ μονομάχος, ἐμπρός!»
«Δειλὸς, ἐὰν λιποψυχήσης θέλεις μαστι-
»γωθῇ! Ψάλλε λοιπὸν, ὦ ἄθλιος, καὶ πί-
»πτε μετὰ χάριτος! Ἰδὲ, ὁ λέων ἔφθασεν,
ῥῆμα κατ' αὐτοῦ!...» Ταῦτα χθὲς ἔτι ἔ-
λεγες... Πρᾶξον ἤδη αὐτά!

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Μὴ μὲ ἐγκαταλείπητε, παντοδύναμοι
θεοί. Θεοὶ τοῦ Τιδέρεως, ἀποθνήσκω...
ἀπώλλωλα.

Ο ΔΟΥΛΟΣ

Ἐκπνέω... Εἶμαι ἐλεύθερος!

ΑΡ. ΒΑΜΠΑΣ.

* *

Ἐπιστήμη.

Ἡ ἐπιστήμη εἶναι διὰ τινὰς ἀνθρώπους
ἡ μεγάλη καὶ οὐρανία θεότης ἄλλὰ διὰ

τοὺς πλείστους δὲν εἶναι ἢ μία καλὴ ἀγε-
λὰς ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἀμέλγουσιν τὸ βού-
τυρόν των.

SCHILLER.

* *

Λόγιον Κελτικὸν λέγει:

Τρία τινὰ ὑπῆρξαν σύγχρονα εὐθὺς ἐν τῇ
δημιουργίᾳ:—Ὁ ἄνθρωπος, ἡ ἐλευθερία,
καὶ τὸ φῶς.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΠΑΡΥΔΑΤΙΑ ΠΤΗΝΑ.

~ ~ ~

Τὰ πτηνὰ κατ' ἀξιοθαύμαστον ἀλη-
θῶς κατασκευὴν συνενοῦσιν ἐν ἑαυτοῖς
προσόντα, ἅτινα ἐν ἄλλοις τῶν ζώων
κεχωρισμένα ὑπάρχουσιν. Οὕτω βαδί-
ζουσι μὲν ἐν τῇ γῇ, πετώσι δ' ἐν τῷ
ἀέρι, πλέουσι δὲ καὶ βυθίζονται ἐν τῇ
θαλάσῃ καὶ τοῖς ποταμοῖς.

Τὰ παρυδάτια πτηνὰ, ὅπως δι' ἑνὸς
ὀνόματος δύναται τις τὰ εἶτε παρὰ τὴν
θάλασσαν, εἶτε παρὰ τοὺς ποταμούς καὶ
τὰς λίμνας βιοῦντα πτηνὰ νὰ ὀνομάσῃ,
εἶναι πολλά· καὶ ἄλλα μὲν αὐτῶν ἀγα-
πῶσιν ἀπλῶς τὴν παρὰ τὸ ὕδωρ βίωσιν
σπανίως ἐν αὐτῷ ἐμβαίοντα, ἄλλα δὲ
ζῶσιν ἐν αὐτῷ τὸ πλείστον τῆς ἡμέρας
καὶ πλέουσι διατρεφόμενα ἐξ ἰχθύων,
ὀστρέων καὶ ἄλλων προϊόντων τῆς θα-
λάσσης καὶ τῶν ποταμῶν. Τὰ τελευ-
ταῖα ταῦτα ἔχουσι τοὺς δακτύλους τῶν
ποδῶν συνηνωμένους διὰ μεμβράνης
κατὰ τοιοῦτον τρόπον ὥστε τὸν πόδα
ὡς κώπην νὰ μεταχειρίζονται, ἐφ' ᾧ καὶ
στειγανόποδα λέγονται· ἢ πτησίς
τινῶν ἐξ αὐτῶν εἶναι βαρεῖα πολλὰ
ὅμως οὐδὲ νὰ πετάξωσι δύνανται.

Ἐξ ὧν πετώσι πολλὰ ἀρέσκονται
εἰς τὰς ὑπὸ τῆς τρικυμίας δερομένας
θαλάσσας καὶ οὕτως ἀναμιγνύουσι τὰς
ἀγρίας αὐτῶν κραυγὰς μὲ τὸν θόρυβον
τῆς ἐμμανοῦς θαλάσσης καὶ τῶν ἐξη-
γριωμένων στοιχείων. Ὁ ναύτης μετ'
ἀνησυχίας παρατηρῶν ἐν τῷ ὀρίζοντι
τὴν θύελλαν ἐτοίμην νὰ ἐκραγῇ, εἶναι

βέβαιος περὶ τῆς προσεγγίσεως τῆς
τρικυμίας, ὅταν ταῦτοχρόνως διακρίνῃ
ἐν τῷ βάθει τοῦ μελανοῦ καὶ ἀπειλη-
τικοῦ οὐρανοῦ τὰς λευκὰς τοῦ λάρου
πτέρυγας.

Τὰ πλέοντα ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων
οὐδόλως διαβρέχονται, καθότι τὰ πτε-
ρὰ αὐτῶν περιαλείφονται μὲ λιπαρόν τι
χρίσμα ἐκκρινόμενον ὑπὸ τοῦ δέρματος
καὶ καθιστῶν αὐτὰ ἀπρόσιτα εἰς τὴν
ὕγρασίαν. Ἐκτὸς δὲ τούτου τὸ σῶμα αὐ-
τῶν περιβάλλει λεπτότατον καὶ θερμό-
τατον πτίλον, τὸ ὁποῖον οὕτω διατηρεῖ
τὴν ζωϊκὴν αὐτῶν θερμότητα καὶ προ-
φυλάσσει αὐτὰ καὶ κατὰ τοῦ μεγάλου
ψύχους.

Τὰ εἶδη τῶν πτηνῶν τούτων εἶναι
πολλὰ καὶ ζῶσιν ἐν διαφόροις χώραις.
Ὁ πρίγκηψ Κάρολος Βοναπάρτης, εἰς
τῶν σοφοτέρων ὀρνιθολόγων τῆς Εὐρώ-
πης ὑπελόγησεν ὅτι ἀποτελοῦσι τὸ 1)14
τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τῶν εἰδῶν τῶν
πτηνῶν.

Τρέφονται δὲ μὲ φυτὰ, ἔντομα, ἰχ-
θυας καὶ μαλάκια, γεννῶσι τὰ ἴα τινε
τὸ ἔαρ καὶ τὰ ἐναποθέτουσιν ἐντὸς πα-
ραθαλασσίων φωλεῶν ἀτέχνων μὲν, πε-
ρικεκαλυμμένων ὅμως μὲ τὸ ὑπὸ τοῦ
στήθους των ἀποσπώμενον λεπτότατον
πτίλον.

Πολλὰ ἐρημόνησοι κατοικοῦνται καθ'
ὁμάδας ἐκ τῶν πτηνῶν τούτων, τὰ ὁποῖα
κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ τοκετοῦ συνέρ-
χονται ὁμοῦ καὶ κατασκευάζουσι τὰς
φωλεὰς των. Εἰς τὴν συνήθειαν ταύτην
τῶν παραθαλασσίων πτηνῶν ὀφείλουσιν
οἱ Σῖναι τὸ ἐξαίσιον αὐτῶν βρῶμα,
τὰς φωλεὰς εἰδους τινὸς παραθαλασ-
σίων χελιδόνων, αἵτινες μετὰ κόπου
καὶ κινδύνου ἀποκτώμεναι τιμῶνται ἀ-
δρότατα καὶ ἀποτελοῦσιν ἐν τῶν πολυ-
τιμωτέρων ἐδεσμάτων τῶν τραπεζῶν
τῆς Σινικῆς ἀριστοκρατίας. Ἐτι δὲ καὶ
ἡ Εὐρώπη ὠφελεῖται ἐκ τῆς καθ' ὁμά-
δας ταύτης βιώσεως τινῶν παραθαλασ-
σίων πτηνῶν. Τὸ γοῦ ἀ ν ο τὸ κατ' ἐ-
ξοχὴν ἄριστον λίπασμα, ὅπερ τόσῳ ἐπ-
ωφελῶς μεταχειρίζονται οἱ τῆς Ἑσπε-
ρίας γεωπόνοι, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ τὰ